

Διαβάζω στην τρέχουσα ειδησεογραφία:

“Με την καθιερωμένη στρατιωτική παρέλαση στο Σύνταγμα, ενώπιον της Πολιτειακής και πολιτικής ηγεσίας, κορυφώθηκαν οι εκδηλώσεις για την 191η επέτειο της 25ης Μαρτίου του 1821...”

“...Τα μέτρα ασφαλείας που χαρακτήρισαν τη χθεσινή μαθητική παρέλαση, η οποία ολοκληρώθηκε χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα αλλά και... απουσία κόσμου, τέθηκαν σήμερα σε πλήρη ανάπτυξη...”

«..Στην μαθητική παρέλαση της Θεσσαλονίκης, τα αστυνομικά μέτρα είναι δρακόντεια, ενώ δεν επιτρέπεται η πρόσβαση των πολιτών σε ακτίνα 100 μέτρων από την εξέδρα των επισήμων. Η συμμετοχή του κόσμου είναι μικρότερη από κάθε άλλη φορά...»

Η ειδησεογραφία αναφέρει επίσης πως, μετά το πέρας της παρέλασης ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας προέβη στις καθιερωμένες δηλώσεις. Μίλησε χρησιμοποιώντας τα γνωστά νοήματα, περί θάρρους, αξιοπρέπειας και έκλεισε το μήνυμά του εκφράζοντας την αισιοδοξία ότι «θα τα καταφέρουμε».

Στο ίδιο κλίμα, ο υπουργός Άμυνας δήλωσε, ανάμεσα σε άλλα, πως: *«...Πρέπει να αφήσουμε στην άκρη τα μικρά που μας χωρίζουν και να κοιτάξουμε μέσα σε πνεύμα ομοψυχίας και ενότητας το μέλλον...»*

Τι εννοούσε με τη λέξη «μικρά» δεν είναι άμεσα αντιληπτό.

Αντίθετα με το ήρεμο αλλά μοναχικό πνεύμα της Αθηναϊκής παρέλασης, στην περιφέρεια τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ματαιώση στο Ηράκλειο, χημικά στην Πάτρα, 32 προσαγωγές στην Βέροια, ένταση, αποδοκμασίες σε Κόρινθο, Αλεξανδρούπολη, μικρή συμμετοχή στα νησιά του Ιονίου, αντιμνημονιακά συνθήματα σε Τρίπολη, Ναύπλιο παντού με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, ασπίδα γύρω από την εξέδρα των επισήμων.

Η αίσθηση της αδικίας και της κοροϊδίας που έχουν οι πολίτες για τους πολιτικούς που επέβαλαν το Μνημόνιο, αία παρέσυρε στην δίνη των γεγονότων και τον εορτασμό της 25ης

Μαρτίου. Οι παρελάσεις διεξήχθησαν χωρίς κόσμο με κλοιό προστασίας γύρω από τους επίσημους. Πρωτοφανές. Αν αυτό δεν σημαίνει ότι η πολιτεία προστατεύει τους εκπροσώπους της, αλλά όχι την υστεροφημία της, ότι φροντίζει για την ασφάλεια των λειτουργών της, αλλά όχι για την ευημερία των πολιτών της, τι άραγε να σημαίνει;

Για όσους ισχυρίζονται πως, το '21 ήταν μία επέτειος που εφευρέθηκε για να χτιστεί η εθνική συνείδηση, αυτές οι εξελίξεις τους δίνουν ένα ακόμα επιχειρήμα.

Αλλά το '21 δεν ήταν ένα κατά πως το εξέφρασε ο Δημήτρης Φωτιάδης πριν 40 χρόνια:

«...Δύο ήταν τα Εικοσιένα: το ένα του λαού και των πιο προοδευτικών ανθρώπων εκείνου του καιρού, το άλλο των κοτζαμπάσηδων, και των πολιτικάντηδων. Του πρώτου οι ρίζες αντλούνε τους χυμούς του από τα «Δίκαια του ανθρώπου» του Ρήγα Βελεστινλή, πάνω στο άλλο πέφτει βαρύς ο ίσκιος της «Πατρικής Διδασκαλίας» του Μακαριώτατου Πατριάρχη της Αγίας Πόλης της Ιερουσαλήμ Κυρ – Άνθιμου – ή πιο σωστά του Γρηγορίου...»

Ο μπάρμπα Γιάννης Σκαρίμπας, το προχωρά ακόμα πιο πολύ :

«...Τους κατηγοράμε και τους λέμε: Λέτε ψέματα – δεν είναι αυτό το '21: Το Πατριαρχείο το αφόρισε. Οι πρόκριτοι και οι Ιεράρχες το χλεύασαν. Ο Καποδίστριας του γύρισε τις πλάτες του. Ο Κοραΐς μας το μυχτήρισε. Ο Καραντζάς, ο Μαυροκορδάτος και ο Ιγνάτιος το ξεπούλαγαν στους ξένους..»

Και κάνει λόγο για:

«αγνοητζήδες ή ψευτάδες, πανηγυριστές και δοξολόγοι, «δοξαπατρίδιδες και δεκάρικοι», σταυροκοπήτες και Μυχάουζενς, λευτεραντζήδες και «κυριελέηδες» και όλοι όσων «γαστροραγούνε» τα στομάχια τους από το αγαπάτε αλλήλους και... τις γαρίδες»

οι οποίοι όπως σπαραξικάρδια σημειώνει ο Θάνος Φιλικός, της στρατιωτικής δικτατορίας μεσούσης, τον Μάρτιο του 1971, στο περιοδικό «Δημιουργίες» τ. 11 – 12:

«...άδειασαν την πατρίδα και την ελευθερία της τόσο, που καμιά φορά, Θεός συγχωρέσει μας, μισούσαμε και την πατρίδα και την ελευθερία.»

Είναι άβυσσος το '21. Είναι άβυσσος όλος αυτός ο τόπος και θέλει αγώνα μόνο για να κατανοήσεις τι συμβαίνει ακόμα και με θέματα που έχεις ζήσει, πόσο μάλλον αν γυρέψεις τι συνέβη δυο αιώνες πίσω.

Μια εξαιρετική προσέγγιση, με σύγχρονες πινελιές, επιχειρεί ο εκ Αγ. Ευθυμίας Φωκίδος καταγόμενος αλλά για εβδομήντα συναπτά έτη Χαλκιδεύς, Γιάννης Σκαρίμπας, καθώς, 41 χρόνια νωρίτερα από σήμερα ολοκλήρωνε τον πρώτο του «τόμο», με τίτλο «το '21 και η αλήθεια».

«Παιδιά τελείωσα. Κλείνω την αυλαία. Ταπεινό το βιβλίο μου, λαουτζίδικο. Που είναι οι χρυσόδετες «Τριλογίες» του κ. Κ. Τσάτσου και οι πολύτομοι φιλοσοφικοί Νιαγάρες του κ. Γρ. Κασιμάτη. Μικρό, σαν 'να κοχύλι του γιαλού, που αν στ' αφτί σου το ζυγώσεις, θ' ακουρασθείς μέσα του όλην τη βουή του '21. Θ' ακούσεις εκεί τ' αλογοπέταλα και τη βροντώδικη ιαχή του Κολοκοτρώνη «ΐτε παιδιάς Ελλήνων», τα φτερωτά θούρια του Ρήγα του Βελεστινλή. «Ως πότε παλικάρια» Θ' ακούσεις τους κτύπους της καρδιάς τουνού του έθνους καρδιάς που (παρά του «αττικίζοντας», τον 6^ο στόλο και τα θαύματα της Μεγαλόχαρης) δεν έπαψε να πάλλει από τρεις χιλιάδες χρόνια»

Ένας άγνωστος τελώνης ήταν ο Σκαρίμπας, αλλά κόμισε με λίγες λέξεις αλήθειες και αποκάλυψε τα βάσανα και τις αιτίες τους, που άλλοι ειδικότεροι και γνωστότεροι δεν μας είπαν.

Το '21 ξέσπασε. Αν 150 χρόνια αργότερα, στην εποχή της στρατιωτικής δικτατορίας, μεταβλήθηκε σε υλικά για να κτισθεί η εθνική συνείδηση είναι ένα άλλο θέμα. Η άλωση της Τρίπολης, η έξοδος του Μεσολογγίου, η σφαγή της Χίου δεν ήταν μύθος. Είναι γεγονότα.

Αυτή ήταν η Ελλάδα. Τώρα, με τον εξευρωπαϊσμό, τη δυτική κουλτούρα, και την περίοδο του Μνημονίου να καταφθάνει απειλητικά ανατρεπτική, μετά από εκείνη του νεοπλουτισμού, που σάρωσε ότι είχε παραμείνει όρθιο μεταπολεμικά, το πράγμα είναι μπερδεμένο και το μήνυμα του '21 επίκαιρο όσο και δυσπρόσιτο.

Επίκαιρο όσο και δυσπρόσιτο, όπως όλα τα μεγαλειώδη θέματα της παρούσης ζωής...